

AZ OLVASÓKHOZ.

E súlyos napokban nem bocsáthatjuk ki a Magyar Pædagogia új számát minden észrevétel nélkül, mintha bennünket nem töltene el hazánk sorsa miatt az aggodalom, mintha nem látnók az újjáalakulásnak a nevelés feladataira vonatkozó következményeit és át nem éreznők a nevelők egész rendjére s minden egyes nevelőre háramló kötelességeket.

Magyarország függetlenségét meghozták a körülöttünk folyó események; ezutáni életét, népének önkormányzatát szabályozzák a most készülő országos törvények; sorsunkat, a magyarság jövőjét mégsem látjuk hatalmunkban levőnek. Innen az aggodalmunk s ez közös minden magyarral. De ezen az aggodalmon úrrá kell válnia a nevelő-lélekből fakadó felelősség érzésének: a jövőt mi készítjük elő; a függetlenség megőrzésének, a nemzet megmaradásának és kifejlésének legmélyebben levő biztosítéka az ifjúság lelkében van s ezt a lelket mi tanítjuk látni és cselekedni. Bennünket lenyomhat a jelennek ezer gyötrelme, de fölemelnek a jövőndő ígérétei: erők szabad kifejtésének, céljaink önálló szolgálásának, a tisztult helyzetben öntudatosabban élő nemzet békés fejlődésének lehetőségei; fölemel az a gondolat, hogy a mi személyes munkánk, minden szavunk, minden mozdulatunk az új Magyarországnak alapjain való dolgozás.

Nézzünk a jövőbe várakozással és reménykedéssel, de nem tétlenül. Szedjük össze: mi a tennivaló a magunk körében. Aprólékos iskolai munkánkat nagy jelentőségének tudatában folytassuk; a nevelés mai feladatain elmélkedjünk; tollunk is csak ezekkel foglalkozzék. Egyetlen percig sem szabad elfelednünk, hogy az ifjúság a jövőndő!

A szerkesztőség.